

додешъ, и спорѣдъ твоето право сърдце устроилъ ти това благополучіе. Сега си иди поздраво и помни ма до живота си.»

Тогава момчето, обрадвано, отстъпи са и пакъ му поблагодари съ сълзи на очитѣ си, като го назоваваше свой благодѣтель; слѣдъ това му са поклони и като са здрависахъ, потѣгли за отечеството си.

Слѣдъ три дни царьтъ повика пакъ Евреискитѣ първенци, на които каза: »менѣ са не аресвате съ тѣзи *кюляфи* на главитѣ; а вамъ какъ са струва?

— »*Аманъ Ефендимъ*,« извикахъ всичкитѣ, „грозно ни са вижда! ако заповѣдате ваше величество да ги хвърлимъ!“

Тогава царьтъ имъ даде воля да махнхтъ тѣзи *кюляфи* отъ главитѣ си, като заповѣда слѣдъ три дни да са ненамѣри единъ Евреинъ съ *кюляфъ*, че го обѣсва на стрѣхата му.

Да видишь сега чифутско шаване и глѣчка; сичкитѣ тичатъ кѣдѣ морето дано намѣрятъ оногова и да му върнатъ *кюляфитѣ*, но той бѣше са очистилъ. И тѣй като нѣмаше какво да правятъ, всѣки снемаше *кюляфа* и го хвъргаше у морето, кое побѣла отъ *кюляфи*.

А онова търговче пристигна благополучно въ отечеството си, дѣто намѣри оногова Еврейна, който бѣше го подсторилъ да накупи *кюляфи* и да ги занесе у Александрія. Момчето ушь му благодарѣше за добрия съвѣтъ, що бѣше му далъ той, и го заведе у дома си, та му показа спечеленото свое имане отъ *кюляфитѣ*. Зачюденъ Евреинътъ, попита момчето, какъ е станало работата, и наистина ли е спечелилъ отъ *кюляфитѣ*.

— »Ако не бѣше истина, отговорило момчето, нито щѣше да ма видишь тукъ. И менѣ ми са струваше испърво като сънь, но послѣ са увѣрихъ. Май че било стока! юще единъ пьленъ корабъ да имаше, пакъ нестигнахъ. Ако да бѣше другій на моето мѣсто не-